

sameznem zemljišču vknjiženi. Pa ta javna knjiga bi morala biti odprta samo peščici Nemcev in nemškutarjev; uboga slovenska para pa si naj vzame vsakokrat tolmača seboj in ga plača, če hoče vedeti, kaj je pisano v zemljiški knjigi. To pa bi sedaj bilo na enkrat drugače; tudi slovenski kmet bi naj šel lahko sam v zemljiške knjige pogledat in bi tukaj naj čital v svojem jeziku, kaj je vpisanega pri njegovem zemljišču! Kaj takega ne prenese nemškutarstvo srcé! Začel se je toraj zoper slovensko vknjiževanje velik vrišč; vsi nemški listi bili so polni o nevarnosti, ki zaradi slovenskih vknjižb grozi Nemcem, državi samej in Bog ve, komu vse.

(Dalje prih.)

Zahvala.

Slavnost „Slovenskega pevskega društva“, ki se je vršila 8. dan t. m. tako imenitno v Celji, je minila v veliko čast narodu našemu. Da pa se je slavnost vršila tako velikansko in krasno, pripomogli so ndje društva od blizu in daleč, pripomogli so narodna društva, rodoljubi in rodoljubkinje, kateri so podpirali odbor pri uredbi te slavnosti. Naša dolžnost je, da izrekamo vsem najtoplejšo zahvalo, a posebno „slavnostnemu odboru v Celji“, slavni c. kr. vojaški godbi iz Ljubljane, slavnim zastopnikom raznih društev, g. pevovodju Stanko Pirnatu, c. kr. bilježniku v Zatičini, vsem častitim udeležencem, slavnim govornikom, izvanredno mnogo zastopanim častitim pevkinjam, imenitnima zboroma iz Laškega s požrtvovalnim g. pevovodjem Slavko Flisom in iz Slatine, narodnim kolesarjem, blag. gospodu in milost. gospej Košer, vsem, ki so se pismeno ali brzojavno spominjali društva itd. ter kličemo vsem kreпки: Na zdar!

Za odbor Slov. pevskega društva:

Tone Porekar, M. Lešnik,
t. č. tajnik. predsednik.

Gospodarske stvari.

Buča ali tikev, živinska klaja.

V naših krajih sadijo buče ali tikve v koruzišče ali tudi v krompirišče in rastejo one s koruzo ali krompirjem v enem in tistem času. One so zato našim gospodinjam dobro znane, saj jih dajo rade svinjam surove ali pa jih za to tudi kuhajo. Dozdeva se torej človeku, da ni treba govoriti o njih še tudi na tem mestu, vendar pa še storimo mi to za voljo tega, da opomenimo naše gospodinje na eno ali drugo, česar še ne vedó ali pa ne porajtajo do volje.

Kakor se godi že pri nas v obče, tako se sadé tudi v Ameriki, v Franciji, v Italiji in po nekaterih drugih deželah buče med koruzo

ali tudi med krompir. Dobro storé one pa tudi na kompostnih kupih in na njih rastejo posebno bogotno ter delajo senco temu gnoju, nekaj, kar jih še posebno priporoča za nje.

Na večih straneh pa nam dajo buče korist. Kravam se dajo in žró jih one rade ter dobi njih mleko posebno dober, ljub okus in veliko več si ga nabere krava, ako dobi redno, poleg druge klaje, buče za navrzek. Smetana iz takega mleka je posebno dobra, mastna. Svinje pa že komaj dobijo, da se jim jih naseka v jeseni ali še tudi v zimi. Skorej vidoma jim raste meso in mašča.

Stori pa se zadnje najbolje tako, da jih zrežeš na drobne kosce ter jim primešaš nekaj rezi in otrobov. Nič ne škoduje živini, če ostane kaj semena v bučah, marveč koristi jej to veliko gledé mesa in mašče. Po vrhu pa jih žre še s tem rajše, čem več je ostalo bučnic v tej klaji.

Če hoče gospodinja shraniti buče na pozno jesen ali celo za zimo, tedaj ima pa že z njimi nekaj težave, iz ene strani zato, ker je treba za-nje prostora in tak je le tedaj za buče prav, ako je suh in ne pride v dotiko z dežjem, iz druge pa zato, ker buče rade gnijó in jih je za voljo tega treba prebirati, v tem pa se kup rad zruši in buče se natró, po takem pa še poprej začnó gnjiti. Naj se gospodinji v tem pomore, nasvetuje se jej, naj da buče, ko dobi družina časa za to, zrezati in jih v kadi ali v zemljo, za-nje dobro vdeleno, djati, toda nikar samih, ampak primeša se jim naj nekaj slamine rezi. V kadi ali jami se buče potem sicer vki-sajo, ali ne gnijó in živina žre jih rajše, kakor navadne buče.

Da-si pa velja, kar smo rekli, o koristi buč, za vse, vendar ne velja za vse v enaki meri, kajti buče in buče so si v tem različne. Tiste, ki imajo precej trdo skorjo, so veliko več vredne za meso, kakor pa buče, čijih skorja je mehka. Zakaj? Zato, ker je ravno v skorji ali lupinji veliko več beljakovine, tedaj snovi, ki najbolj redi živino. Ali taka buča ima tudi svojo slabo stran, kajti trdo lupinje predela želodec težje, kakor pa mehko. Vsled tega bi bilo dobro, če se buče s trdim lupinjem ne dajo sveže živini, ampak še le ta čas, ko so se v kadi že skisale.

Buč je več vrst in možje, ki se spoznajo na-nje, delijo jih v tri večje vrste. Izmed njih je, kar se tiče klaje, najboljša „debelá buča“, latinski se ji pravi „cucurbita maxima“. Drugi dve ste dobri, pa ne v enaki meri z le ono.

Rada se primerja buča z živinsko peso in le-te imajo v nekaterih krajih veliko več, kakor buč ali po naših mislih ne po pravici. Buč namreč izraste za celo tretjino več na tistem prostoru, kakor pa živinske pese. In če še pridenemo na to višjo redilno moč buče, ne

bo nam težko odločiti se za buče, ako nam je na izbiro buča ali živinska pesa.

Če še naj rečemo kaj za buče, bilo bi še to, da je buča, posebno ena sorta, kaj prijetna hrana za človeka in olje, ki se preša iz bučnic tudi ni kar bodi. Le-to olje je sladko in okusno, na salati, fižoli in sploh na sočivji nam služi kaj dobro. Za svetljava bode pa v naših časih menda le tako olje redko in pride še tudi predrago, če ne vštujemo tega, da si ga pridelamo sami in nam ni treba šteti denarja za nj. Svetla luč se ve, da ni s tacim oljem, vsaj ne enako petrolju.

Uši na rožah.

Ako ima gospodinja rože rada (in katera bi jih ne imela?), tedaj jo prijemlje večkrat jeza, ko vidi na njih grde, zelene uši. Naj jih odpravi z rož, za to ji pomaga domači — pelin. Ako ga vzame par dobrih pesti ter vlije na-nj en liter ali ka-li vrele vode, naj pusti to stati, da se razhladi, blizu do tega, kakor je zrak po navadi v senci. Za tem pa dene ušive vrhe v vodo ter jih drži nekaj časa v njej. Tako bode k malu konec njene nevolje. Isto zdravilo za uši utegne tudi streči pri mladem, ravno vcepljenem drevju.

Sejmovi. Dne 17. avgusta v Brezji pri Mariboru, v Jarenini, v Kapelah in v Poličanah (za svinje.) Dne 19. avgusta pri M. D. v puščavi. Dne 21. v Žitalah, v Kalobji. Dne 24. avgusta v Arnoži, v Slov. Bistrici, v Rogateci, v Središči in v Velenji.

Dopisi.

Od sv. Lovrenca v Prišlinu. (Pojasnilo.) Tiček se po petju izpozna! Nobeden tič ne poje lepše, kakor pač ravno zna! Tako tudi naši „polovični nemčurji“ krapljejo, kakor znajo. Ni jim zameriti, saj smo se jih vže prej radi ogibali, ko smo morali ž njimi v dotiko priti, tem ležje bomo jih pustili v miru sedaj. Kakor razjarjeni levi, samo, da ne tako plemenito, zagnali so se z vso jezo svojo na naš novovoljeni slovenski občinski odbor. Mi smo pustili na stran vso jezo in nevoljo in zamolčali smo v svojem odgovoru marsikatero pikro, ki bi sicer zadela nasprotnike. Ali glej! Akoravno so videli, da nas ne spravijo s svojimi „šalami“ iz tira hladno-krvne resnobe, vendar še niti potem niso mirovali. Poslužili so se zopet „prevelike gostoljubnosti“ „Slov. G.“ ter so udrihnili po nas brez vsakega ozira na spodobnost. Računili so, da bodo tudi nas pripravili iz ravnotežja v isto razposajenost in da se bomo poskusili z njimi v prepiru. Ali varajo se. Samo plitvi lončki brzo prekipijo. Tega veselja jim mi ne napravimo. Da pa ne bodo mislili, da

so nas s kako svojo „šalo“ res zadeli, primorani smo vsaj na najhuje zabavljuje nekoliko besed odgovoriti. „Slov. Gosp.“ pa prosimo, da nam prepusti vsaj toliko prostora, kolikor ga je prepustil na razpolaganje nemčurskemu (?) dopisniku. Zopet čemo pisati prav brez strasti. Bila je trda vnanja tema pri nas res, ali razsvetilo se je po vsej občini; ali največja luč ni mogla razsvetiti notranje teme nekaterih ozkih prostorov. Tako vidimo, da je še ostalo mnogo „presvetle neumnosti“ v glavah tistih, koji jo nam pripisujejo. Kakor vidimo, bode nasprotnike v oči luč „obilne množice kresnic“, ker so njihova očesa preveč teme vajena. Res je, da bi mi radi pregnali, ako ne vseh, vsaj večino občinskih doklad, ali samo tistih, katere se morajo plačevati po nepotrebem. Treba nam je biti varčnim in le toliko doklad tirjati, kolikor jih je neobhodno potreba za poravnanje občinskih zadev. Ker smo v naši občini sami Slovenci in je le kaka četrtnina mož, ki nekoliko nemškega razumejo, je pač čisto jasno, da nismo mogli dalje prenašati neumnega nemškega uradovanja v občinskem zastopu. Izpodmaknili smo jim občinske stole, ker niso bili za-nje. Kdo izmed Št. Lovrenčanov je bil ponosen na prejšnji obč. odbor, res ne vemo. Kdo bi bil ponosen na take obč. očete? (Dalje prih.)

Od sv. Mihela blizo Sladke gore. (Cerkevno petje, ples, huda ura.) Šmarjetno nedeljo smo na Sladki gori dne 21. julija obhajali. Res je veliko veselje za vsakega pobožnega kristjana v to krasno romarsko cerkev stopiti. Pa še večje veselje je našo dušo in srce proti nebesom povzdigovalo, ko smo to nedeljo slišali lepo, pobožno in sveto cerkveno petje. Vse ljudstvo je prepevalo in celo odpevalo je pri peti sveti meši. Kaj tacega še nismo slišali. Tako petje je pač nebeško opravilo, pri katerem je sam Bog s svojimi angelji pričujoč. — Po svetem opravilu smo se nekateri naše okolice v gostilnico tičenskega Florjaneka podali. Kako je pa na Tičenci bilo? Hudič si je tu svojo kapelo postavil in je dobro seme iz src še nepokvarjenih ljudi trgal. Slišali smo klafanje, vriskanje in preklinjanje. Zvunaj so godci muzicirali, v hiši pa so se pobalini s svojimi našopirjenimi potepenkami sukali. Ali je to brez licencije dovoljeno? Naposled so se še godci spraskali, stegli in tako je bil dan 21. julija končan. In ako duhovniki kot dušni pastirji svoje ovčice pred nevarnim, hudim in zapeljivim svetom svarijo, že se brezverni, zgrabljivi volkovi v Celjski „vahterci“ in „Marb. Ztg.“ oglasijo in iskro z oboroženim očalom gledajo. Za božje voljo, kam bomo prišli, ako bomo dušne pastirje tako zaničevali! Nam se čudno zdi, da nas Bog še bolj s svojo šibo ne tepe. Čudno se nam tudi vidi, da je ta dan vsako leto na Tičenci muzika in vsled tega skoro vsakokrat